

Lenka Dusilová

Jsem spokojená tam, kde jsem, a s kým jsem

text Natalie A. Rolko | foto Adam Holý

Lenka Dusilová nedávno doma porodila své první dítě, syna Edwarda. A se svojí kapelou Baromantika vydala nové album, které nazvala **V HODINĚ SMRTI**.



■ Se synem Edwardem

Proč jste pojmenovala svoji kapelu Baromantika?

BAROMANTIKA je název mé čtvrté sólové desky; na ní jsem začala spolupracovat s kolegy, kteří jsou teď baromantická kapela: Beatka Hlavenková – klávesy a vokály, Patrick Karpentski – elektrická a basová kytara, Viliam Béreš – klávesy, samply a vokály a Martin Novák – bicí. Původně jsem měla představu o solitérské desce s dotykem elektronického a akustického ambientu. Aranže, které byly velmi vrstevnaté, posunuly písňovou formu k rozmanitým hudebním krajinám. Náš styl jsem nakonec pojmenovala podle úvodní písně **BAROMANTICKÁ**. Náznak a význam hu-

debních slohů baroka a romantismu, v nichž jde především o zvyrazňování emocí, kontrastů a vrstvení, na nás sedí jako „prdel na hrnec“. Baromantika je náš hudební svět. **K vašim hudebním kolegům patří i David Koller. Jak jste se s ním seznámila?** Od roku devadesát dva jsem zpívala s kapelou Sluníčko. Byla to dost svérázná alternativní rocková kapela, která se dala dohromady na slepecké Deylově konzervatoři. Část členů byli „zrakoví zbytkáři“, a byla to hodně vypečená partička. Strávila jsem s nimi asi čtyři roky. Po třech letech mé existence ve Sluníčku jsme se přihlásili do soutěže Marlboro Rock-In 93. V porotě byl také David Koller.

V té době finalisti a semifinalisti soutěže jezdili po českých klubech, kde se koncertovalo. Na koncerty přicházela porota, která vybírala kapely do dalšího kola. Soutěž jsme vyhráli a po závěrečném koncertu mě David oslovil, abych s kapelou Lucie nazpívala písničku k filmu **AMERIKA**. S Lucií jsem strávila další čtyři roky jako vokalistka a kytaristka. S Davidem jsme si padli do oka. S tehdejší basistou Lucie Markem Minárikem jsme pak založili kapelu Pusa. David mě nakopl, abych začala psát svoje vlastní písničky.

Takže ve vás dřímala sólistka s vlastní tvorbou... V dětství jsem ráda zhudebňovala básničky. Bavili mě temnější básníci jako Rimbaud

nebo Halas, kterými se zabýval můj o deset let starší bratr. V pubertě jsem skládání hudby a psaní písniček odložila a ve Sluníčku jsem figurovala jakou pouhý interpret. Když jsem se s Davidem poznala blíže, poslechl si několik mých hudebních nápadů a doporučil mi, abych se vrátila k vlastní tvorbě. Tak jsem se začala zvedat z popela jako autor.

Aby zklidnila mou divokost, zavedla mě maminka do lidové školy umění, kde jsem navštěvovala tři kroužky. Časem zjistila, že mě baví hra na kytaru, a tak jsem se dostala k hudbě.

Četla jsem, že komponujete od svých deseti let...

Hraju od malička, ale komponování se tomu nedá říct. Byla jsem nadaná dítě, ale rozhodně se za génia nepovažuji. Moje máma pochází z Klášterce nad Ohří. Hrála na housle. Byla velmi talentovaná, ale její babička, která ji vychovávala, neměla peníze, tak na konzervatoř jít nemohla. Máma tedy zůstala v Klášterci, hrála v divadlech, zpívala, ale nikdy si nezrealizovala svůj hudební sen. Doma jsme hodně poslouchali hudbu, na mě se „lepila“ hlavně ta, kterou poslouchal bratr, s nímž jsem sdílela pokoj. Poslouchal všechno, co se v té době dalo sehnat – od Pink Floydů až po Olympic. Když mi bylo osm, maminka mě, aby zklidnila mou divokost, zavedla do lidové školy umění, kde jsem navštěvovala tři kroužky. Časem zjistila, že mě baví hra na kytaru, a tak jsem se dostala k hudbě.

Na kolik nástrojů umíte hrát?

Nejsem multiinstrumentalista. Hraju na kytaru. Její zvuky a hlas si moduluju přes různé efekty, občas sáhnu na malé klávesy, přes



SOUTĚŽ o CD Lenky Dusilové V HODINĚ SMRTI

Nejnovější CD Lenky Dusilové a kapely Baromantika **V HODINĚ SMRTI** můžete získat v naší soutěži. Stačí správně odpovědět na tři soutěžní otázky a mít štěstí při losování.

Soutěžní otázky:

1. Vyjmenujte členy kapely Baromantika.
2. Na albu **V HODINĚ SMRTI** nezni jen čeština, ale i tři další jazyky. Které?
3. Kterou zemí se Lenka Dusilová nechala inspirovat při výběru jména pro svého syna?

Odpovědi zasílejte do 26. ledna 2015 do redakce: Xantypa, Janáčkovo nábřeží 51, 150 00 Praha 5 nebo na e-mail: soutez@xantypa.cz



které ovládám zvuky z počítače. Pracuji především s hlasem a kytarou.

Jak byste popsala svůj hudební vývoj?

Do určitého věku jsem byla hodně zvědavá a drzá. Nebála jsem se říct si o možnost někde si zazpívat. Měla jsem vždy otevřené oči a snahu se učit. Když mě někdo fascinoval, toužila jsem s tím člověkem spolupracovat. Byla to přirozená cesta skrz hledání. Potkávala jsem lidi, kteří ve mně zřejmě cítili talent a nezištně mě vedli k tomu, abych byla lepší.

Jak pracujete s hudebními nápady?

Když jsem zjistila, že nejsem schopná jít po poptávce publika, a uvědomila si své schopnosti, bylo mi jasné, že musím stavět na uvěřitelnosti a emocích, které umím předávat. Moje instrumentální schopnosti jsou do určité míry omezené. Začala jsem kolem sebe

hledat lidi, kteří tyto schopnosti mají, abych mohla dělat hudbu, která mě duševně i hudebně uspokojuje, naplňuje a samotnou i rozplácí. Uvědomila jsem si, že hledám podobně

Pozitivní myšlení je mnohem lepší volba, než se na svět dívat kritickým okem a hledat v něm černotu nebo být podezřavý. Kus svého života jsem takto prožila, ale naštěstí mi to jednoho dne docvaklo a své vnímání světa jsem otočila k světlu.

dobrodružné povahy. Co se týče hudebních škol, jsem totálně nevzdělaná. Nemám zmanutou hudební teorii ani historii, takže nejsem omezená žádnými pravidly a hranicemi. Jde jenom o to, aby to bylo vkusné a rezonovalo to s hudebními nápady a myšlenkou, kterou

chceme vyjádřit. V tom jsem si se svými kolegy podobná, i když jsme povahově někde jinde a každý z nás má jiný styl práce. A to považuji v hudbě za nejvíc vzrušující.

To všechno vychází z vaší životní zkušenosti. Co jste se naučila?

Pozitivní myšlení je mnohem lepší volba, než se na svět dívat kritickým okem a hledat v něm černotu nebo být podezřavý – to je utrpení. Kus svého života jsem takto prožila, ale naštěstí mi to jednoho dne docvaklo a své vnímání světa jsem otočila k světlu... Když chcete získat pevnou půdu pod nohama, musíte si být jistá sama sebou a vědět, co jste zač. Důležitá je i rodina. Je důležité vědět, odkud člověk pochází.

Vaše rodina se před několika měsíci rozrostla. Jaké to je být matkou?

Jsem velmi šťastná. Prožívala jsem harmonické těhotenství. Kromě jemných bolítek jsem neměla žádné komplikace. Přála jsem si, aby se nám narodilo dítě, které bude rádo spát a nebude mu vadit moje hudba. Jak jsem si to přála, tak se i stalo. Edward je velmi spokojené dítě, což nepochybně souvisí s tím, že se narodil doma.

Berete ho s sebou na koncerty?

Jsme pořád spolu. Edward je plně kojené dítě a musím ho mít neustále v dosahu. Chůva, která mi pomáhá se o něj starat, patří do rodiny. Ráda se obklopuji lidmi, s kterými souzním.

Proč jste synovi dala jméno Edward?

To bylo první jméno, které mě napadlo... Dělal jsem si legraci, že to bude skotskej rabiát, neboť jsme ho zplodili v Edinburghu, když jsme jeli s představením **ONE STEP BEFORE THE FALL** divadla Spitfire Company dobývat svět na Fringe Festival. Představení sdílím s tanečnicí Markétou Vacovskou a obě dvě jsme v té době otěhotněly. Nejdřív jsem si myslela, že vyberu skotské jméno, ale ta jsou pro naše prostředí totálně nepoužitelná. K Anglii mám vřelý vztah, tak jsme se nakonec vrátili k Edwardovi...

Říkala jste, že máte ráda hudbu, která vás rozplácí. Kdy jste naposledy plakala?

Pláč v hudbě je jedním z odstínů příběhů a empatií, které prožívám. Na poslední desce jde třeba o skladbu s Justinem Lavashem **MAYDAY**, která je velmi silná. Je o opouštění starých světů. Také jsem si oblíbila všeobjímající píseň **INDIÁNKY**, která je o boji a pádech, těžkých chvílích a síle zvednout se a jít dál... Když jsem po porodu koukala na to „malé zvířátko“, pobřečela jsem si štěstím, že to vůbec můžu zažít. ■

